

Naprosto okouzující,
hřejivá a vtipná kniha.
Ciara Smythová,
spisovatelka

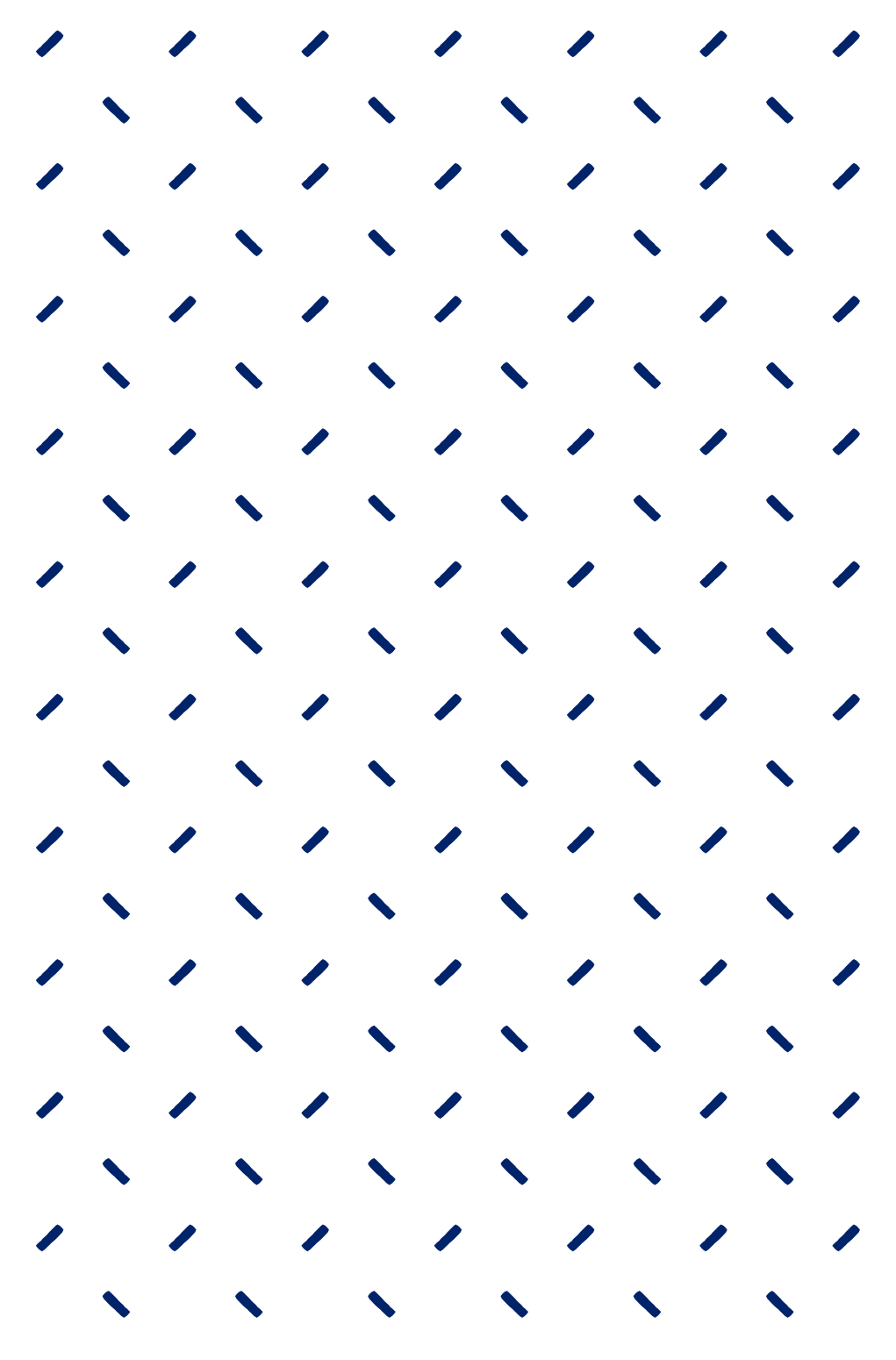
Neurodiverzita našla svůj hlas,
který je zábavný, povzbuzující
a poučný zároveň.
Jasper Fforde, spisovatel

Hledání Phoebe

host

Gavin Extence

Gavin Extence

Hledání Phoebe

Přeložila Ivana Svobodová
Brno 2024

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Finding Phoebe

Copyright © Gavin Extence, 2023

First published by Andersen Press, 2023

Cover art © Andersen Press

Translation © Ivana Svobodová, 2024

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2110-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-2111-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2112-8 (MobiPocket)

Amelii

Zajímavé mraky a auto v moři

Milá mami,
rok 2018 byl rok, kdy se Bethany utrhla ze řetězu. Toho roku se stala spousta věcí, ale Bethany je hlavní, o které si tu potřebuji promluvit. Koneckonců, do značné míry sehrála roli katalyzátoru všech dalších událostí, od mého předem ztraceného pokusu o sebezdokonalení po mé rozhodnutí uprchnout na neurčitě dlouhou dobu ze země. Nesnažím se zprostit odpovědnosti. To bych měla vyjasnit. K těm rozhodnutím jsem dospěla z vlastní vůle a občas jsem jimi způsobila pořádnou škodu. Chci jen říct, že jsem musela reagovat na situace, které jsem často neměla pod kontrolou, a navíc byly mimo mou komfortní zónu. Pořád je to něco, co mi dělá potíže.

Teď ale předbívám. Musím to vzít od začátku, v ten večer, kdy jsem narušila rutinu. Byl to zlomový bod, protože vyznačoval přesně ten okamžik, kdy mi můj život přestal připadat bezpečný a předvídatelný.

Začalo to autem v moři.

Venčila jsem Gladys, naši velšskou kolii. Vracely jsme se ze severní pláže, když vtom se ozval křik. Nejdřív zněl slabě. Sotva jsem ho rozeznala od racího skřehotání neseného větrem, ale jak jsme kráčely přes duny, zvuk se vyjasnil a získal víc lidský tón. Bylo to nešťastné, protože doteď šlo všechno dobře.

Na severovýchodě se kupily nesmírně zajímavé altocumuly podsvícené zapadajícím sluncem. Zbytek oblohy se zbarvoval do příjemného odstínu růžové a vzduch voněl solí, pískem a mokrou vegetací. Jenže teď jsem se obávala, že nám něco zkazí procházku. Gladys začala při tom křiku kňučet a já před sebou měla dilema.

Na jednu stranu mi bylo předem jasné, o jaký problém se jedná — nebo jsem měla velmi silné podezření založené na denní době a fázi měsíce —, a bylo nepravděpodobné, že někomu hrozí smrtelné nebezpečí. Pokud bych se vyhnula pobřežní cestě a držela se v dunách, byla bych do osmi doma, můj večer by se odvíjel podle plánu a nic zlého by se nestalo.

Na druhou stranu to nejspíš nebylo „správné“.

Naneštěstí jsem neměla čas, abych si nakreslila vývojový diagram možností a potenciálních důsledků. Křik neustával a značně se podepisoval na mých uvažovacích schopnostech. Rozhodla jsem se, že omrknou situaci, abych posoudila nebezpečí, a potom se zodpovědně rozhodnu, jak a jestli je nutné zasáhnout.

Když jsme vystoupaly na vrchol duny přilehlé k pobřežní cestě, auto se nacházelo přibližně dvacet metrů daleko. Nehybně stálo mírně ponořené ve vířící mořské vodě. Pochybovala jsem, že by voda pronikla do auta, protože ta jsou navrhovaná jako vodotěsná, jenže žena na sedadle spolujezdce přesto propadla panice. Napůl vylezla z okýnka a pokoušela se vyšplhat na střechu, zatímco muž za volantem na ni křičel, ať se uklidní a nechová se jako zatracená hysterka. Žena na to reagovala dalším hysterickým ječetem.

Zhruba minutu jsem výjev pozorovala a všímala jsem si důležitých detailů. To auto bylo BMW a vypadalo sportovně a neprakticky. Rozhodně se nehodilo k jízdě po zaplavených silnicích. Co se týkalo posádky, žena se zdála mít zhruba pětadvacet až třicet let.

Měla tmavé vlasy, byla oblečená v jakýchsi tenkých zavinovacích plážových šatech a neuměla moc šplhat. Muž byl výrazně proplešatělý, měl brunátný obličej a jeho věk jsem odhadovala přinejmenším na padesát let. Nejdřív mě napadlo, že nejspíš bude otcem té ženy, až na to, že na ni stále křičel a nařizoval jí, ať zaleze zpátky do auta a přestane do prdele tak vyšilovat, což mi nepřipadalo jako něco, co se říká dceři. Takže bylo možné, že šlo o jejího podstatně staršího manžela nebo přítele. Nedokázala jsem dospět k jednoznačnému závěru.

Zdráhala jsem se sejít za nimi, jenže Gladys usoudila, že čeho je moc, toho je příliš. Vyrasila dolů po nábreží, vrhla se do moře a znovu se s velkým zápallem rozštěkala. Muž a žena se otočili a zadívali se mým směrem, což nebylo snadné, protože muž se musel na sedadle celý obrátit a žena se pořád křečovitě přidržovala boku auta. A nebylo to snadné ani pro mě, protože nemám ráda, když na mě někdo hledí, obzvlášť neznámí lidé. To je něco, co se za uplynulých šest let nezměnilo.

„No, do prdele, konečně,“ řekl muž. „Poslouchej. Musíš sehnat někoho, kdo nás odsud odtáhne. Zvládneš to?“

Odpověděla jsem, že ne.

Nastala krátká odmlka, během níž vlny dál šplouchaly o podběhy kol BMW. Potom se žena dala znovu do křiku. Nebo jsem si to nejdřív myslela. Když jsem všechno znovu zvážila, usoudila jsem, že se ve skutečnosti směje, ovšem její smích byl zvláštní. Připomínal spíš sled přidušených pronikavých zaskučení. Ten vývoj mě mátl, protože nešlo o komickou situaci.

Proto jsem pečlivě vysvětlila, že je téměř nulová šance, že by se někdo pokusil dostat na pobřežní cestu, když je příliv tak vysoký a stále stoupá. A navíc,

soudě podle úhlu, v němž auto stálo — odhadem 45° k přímé linii silnice —, mi připadalo nepravděpodobné, že by se dalo jednoduše vyprostit. Vycházela jsem z předpokladu, že přinejmenším jedno kolo sjelo mimo asfalt — nejspíš v důsledku špatně provedeného otočení natříkrát — a uvízlo v bažinaté půdě vedle silnice. Auto se nemohlo nikam dostat, dokud příliv dostatečně neopadne, což se stane těsně před půlnocí.

„Před půlnocí?“ zopakoval muž.

„Příští odliv nastane ve 3.06 ráno,“ zakřičela jsem na něj, „ale cesta bývá průjezdná tři hodiny předtím. Plus minus patnáct minut. Záleží na rychlosti a směru větru a na atmosférickém tlaku.“

Muž na mě zíral. Netuším proč. Možná očekával další informace. Jenomže mezitím se ženě konečně podařilo vyškrábat z okýnka na střechu. Začala bušit pěstmi do kovu a Gladys se přitom nanovo rozštěkala, protože jí celá situace připadala nanejvýš vzrušující.

„Tenhle génius tvrdil, že to dáme!“ vykřikla žena. „Prý to bude jako přejet brod!“

„Tohle není brod,“ sdělila jsem jí. „Tohle je Severní moře.“

Nevěnovala tomu pozornost, dál tloukla do střechy a muž na ni hulákal, ať toho nechá, protože všechno jenom desetkrát zhoršuje, a já zavřela oči a začala jsem okusovat kůži kolem nehtů. Je to zlozvyk, který jsem se ze všech sil snažila potlačit, ale v tu chvíli jsem potřebovala bolest, abych odvedla pozornost jinam. Hluk, lidé, ta situace — všechno bylo velmi znepokojivé.

„On má pravdu,“ řekla jsem ženě, protože vážně všechno zhoršovala. Až na to, že mě neslyšela, tak jsem dokola opakovala „on má pravdu, on má pravdu, on má pravdu“, dokud to nepostřehla.

„Kdo má pravdu?“ zavřískla. „Kdo má pravdu?“

Připadalo mi to jako podivný dotaz vzhledem k tomu, že tu byla jediná osoba, na kterou jsem mohla odkazovat. Navíc mě to postavilo do poněkud ošemetné pozice, protože jsem neznala povahu jejich vztahu. Usoudila jsem, že nejbezpečnější bude ponechat si určitý rozptyl možností. „Váš otec, nebo výrazně starší partner.“

Žena se zase rozvřískla. Došla jsem k názoru, že je duševně nevyrovnaná, a na chvíli jsem se zadívala na své boty.

Potom muž řekl: „Do prdele! Sežeň někoho dalšího. Sežeň někoho dospělýho.“

Zavolala jsem tatškovi.

„Dva turisté zajeli s autem do moře,“ vysvětlila jsem mu.

„Ježiši,“ on na to. „Jsou v pořádku? A ty jsi v pořádku?“

„Jsem. Stojím na břehu.“

„Zůstaň tam.“

„Samozřejmě že tu zůstanu.“

„Já vím. Co ti turisté? Nic se jim nestalo? Zavolali pobřežní stráž?“

„Nehrozí jim bezprostřední nebezpečí,“ upřesnila jsem, „a pobřežní stráž není nutná. Uvázli v místě, kde silnice poprvé klesá, a odtud zajeli do průlivu. Ale žena vylezla na střechu a střídavě propadá hysterií. Muž zůstal sedět za volantem. A pořád na sebe křičí. Je to nanejvýš nepříjemné.“

Taky jsem musela trochu křičet, protože vítr vál v silných poryvech a spojení nebylo nejlepší. Oba turisté na mě rozzlobeně hleděli.

„Dobře. Hlavně vydrž, Phoebe,“ řekl tatka. „Dorazím co nejrychleji. Mám tě rád.“

„Já vím. Pospěš si, prosím.“

Zavěsila jsem a oznámila jsem turistům, že můj táta je na cestě.

„Přiveze tažný lano?“ zeptal se muž. „Prosím tě, řekni mi, že přiveze tažný lano.“

„Nepřiveze tažné lano,“ odpověděla jsem a promnula si spánky. „Žádný rozumný člověk se nebude pokoušet řídit na silnici v tomhle stavu.“

Seděla jsem na trávě a třináct a půl minuty jsem pozorovala oblohu, dokud nepřijel tatka. Gladys poznala, že se blíží, ještě než se objevil v dálce. Pochrupovala po mém boku, když vtom jsem najednou na noze ucítila, jak napnula svaly. Našpicovala uši a okamžik nato se vyřítila nahoru po svahu, vrtěla ocasem a celá šťastná se rozštěkala. Za chvíli se objevil tatka, sklonil se a pohladil ji po hlavě, aniž by přitom zvláště zpomalil, protože měl na starost naléhavější záležitosti (tedy auto v moři).

„Ahoj Phoebe,“ pozdravil mě.

„Ahoj tati,“ odpověděla jsem.

Položil mi ruku na rameno. „Jsi v pořádku?“

„Bylo to stresující, ale ano.“

Přikývl, potom začal věnovat pozornost turistům. Vzteklý plešatý muž mezitím taky vyšplhal na střechu. Moře už stouplo skoro po vršek podběhů a pravděpodobně začalo ničit motor. Muž se pokusil položit ženě ruku na záda, ale ta ho zlostně setřásla. Jak víš, občas mi u druhých unikají nuance v řeči těla, ovšem v tomto případě se o žádnou nuanci nejednalo. Jejich pocity jsem vyčetla stejně snadno jako Gladysiny.

Tatka promluvil k turistům: „Asi bude nejlepší, když tu auto necháte.“

„Nemůže nás někdo odtáhnout?“ zeptal se muž. „Musí tady být někdo s... co já vím, traktorem nebo tak něčím.“

„Lituji. Budete muset počkat, dokud příliv neopadne.“

A přestože šlo skoro přesně o stejné informace, které jsem muži sdělila před patnácti minutami, tentokrát zareagoval hodně odlišně. Jen párkrát přikývl, pak se podíval na ženu, která mu odmítla pohled oplatit. To je pro lidi typické. Nezáleží jim na faktech nebo logice výroku. Záleží jim na tom, kdo to říká.

„Poslyšte,“ začal taťka, „můžu vám dát číslo na opraváře na pevnině. Odtáhnou auto, jakmile to půjde. Ale mezitím... no...“ Ukázal na vodu. „Obávám se, že se budete muset trochu namočit. S tím se nedá nic dělat.“

Žena dlouho neváhala. Sklouzla po boku auta a okamžitě zalapala po dechu, když jí voda dosáhla nad kolena. Bylo 3. září, takže bych odhadovala, že moře mělo okolo třinácti stupňů Celsia (na základě denního průměru, který jsem si právě vyhledala). Muž odhodil boty a ponožky na nábreží, vyhrnul si kalhoty a potom se svezl do moře a začal zase nadávat. Taťka tomu nevěnoval pozornost. Pomohl ženě na břeh, sundal si kabát a přehodil jí ho přes ramena, což bylo laskavé, ale asi ne moc praktické, protože prochladlou a mokrou měla dolní polovinu těla.

„Zaparkoval jsem, co nejbližší to šlo,“ řekl taťka, „ale k autu je to i tak ještě kus cesty.“

To byla znepokojivá slova.

„Nechceš je vzít k nám domů, že?“ zeptala jsem se taktně. „Jde jen o to, že mám zítra školu. Strašně by mě to vyrušovalo.“

Taťka zvedl ruce stejně, jako kdyby se pokoušel uklidnit provoz. „V pořádku, Phoebe. Určitě se budou cítit daleko pohodlněji v jednom z hotelů nebo penzionů. Někde se musí najít volný pokoj.“

Kývla jsem. Okamžitě se mi ulevilo.

Plešatý muž vyšel z vody a začal si nazouvat boty. Podíval se na mě, potom na taťku. „Vaše dcera se

k nám chovala pěkně neomaleně, to vám teda povím,“ spustil, úplně nespravedlivě.

„Nech to plavat,“ sykla žena.

„Nenechám to plavat! Viděla, že máme problém, a... vždyť nás záměrně urážela. Sarkasticky. Jinak se to říct nedá.“

Sarkasticky? Připadala jsem si zmatená. Jen jsem se jim snažila pomoci!

Tatškovi to taky vzalo dech. Buď to, nebo v duchu počítal, což byla strategie, kterou nás učili na semináři Zvládání obtížných emocí. Díval se na muže celých deset vteřin a potom odpověděl: „O tom velmi pochybuji.“

Muž na to nic neřekl.

„Phoebe, už můžeš jít domů,“ pověděl mi tatka. „Vezmi s sebou Gladys. Vedla sis vážně dobře.“

Nemusel mi to říkat dvakrát. Vydala jsem se domů.

2

Nový kluk

Když jsem se vrátila, o dvacet čtyři minut později, než jsem měla v plánu, byla skoro tma. Nalila jsem Gladys čerstvou vodu, nastavila jsem na mobilu časovač a dalších pět minut jsem strávila v zahradě, kde jsem pod bukem bušila do boxovacího pytle. Považovala jsem to za dobře strávený čas, protože se ve mně po setkání s těmi cizími lidmi nahromadila spousta frustrace.

Jenomže když jsem si potom stáhla boxerské rukavice a zběžně jsem zkontrolovala, jak na tom jsem po fyzické stránce, postřehla jsem, že ve svalech stále cítím stejné napětí a hlavou se mi honí myšlenky jako o závod. Dosáhla jsem jediné toho, že jsem měla zrychlený tep a bolavá zápěstí.

Pokračovala jsem ve večerním rituálu: osprchovala jsem se, vyčistila si zuby a převlékla se do pyžama. Když jsem zvedla mobil, abych znovu zkontrolovala čas, uviděla jsem, že mám nepřijatý hovor a zprávu na WhatsAppu od Bethany.

Stavila jsem se u vás, ale nikdo neotevřel. Všecko v pohodě?

Za jiných okolností bych jí možná vylíčila, co se zrovna přihodilo, ale bylo mi jasné, že na tom nejsem dvakrát dobře, a pomyšlení na zdlouhavý rozhovor, i když by byl s Bethany, mě zneklidňovalo. Teď bylo mou prioritou vrátit večer do zaběhaných kolejí: uklidnit se, dopřát si celonoční spánek a nabrat dostatek sil na první den zpátky ve škole.

Jsem v pořádku, odepsala jsem. Zrovna jsem vylezla ze sprchy. Chtěla jsi něco určitého?

Bethany odpověděla téměř okamžitě. *Jen jsem si chtěla pokecat. Mezi námi, připadám si dneska trochu mimo.*

Přečetla jsem si její zprávu dvakrát. Zněla nepřijemně neurčitě a Bethany si v ní nejspíš i protiřečila. Jak se člověk může cítit trochu mimo? Minutu dvě jsem nad tou záhadou uvažovala, a zrovna když jsem se jí chystala zeptat, jak to myslí, přišla mi další zpráva, která mi ušetřila námahu.

Jestli nemáš čas, nic se neděje. Nedělej si s tím starosti.

Moc času nemám, připustila jsem. Dívám se znovu na Hru o trůny a chystala jsem se pustit si další díl. Nechci to odkládat na moc pozdě, nebo si naruším spánkový rytmus!

Musela jsem čekat dlouhou chvíli, než dorazila Bethanyina odpověď, i když byla krátká.

Fajn, pusť to z hlavy. Uvidíme se zítra.

Tak zítra.

Ulevilo se mi, že jsme dokázaly rozhovor tak přátelsky ukončit a už jsme jedna druhou příliš nerozptylovaly. Pokračovala jsem ve svém návratu ke Hře o trůny a po zhruba třiceti devíti minutách taťka nakoukl zpoza dveří do mého pokoje. Naznačil mi, ať sundám sluchátka.

„Chtěl jsem se podívat, jestli jsi v pořádku,“ řekl.

Následovala dlouhá, poněkud dramatická odmlka. Vyčkávala jsem.

Taťka si krátce povzdechl. „Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Jsem,“ ujistila jsem ho.

„Bál jsem se, že bys mohla být... Však víš, trochu rozrušená.“

Na okamžik jsem nad tím zauvažovala. „Jsem trochu rozrušená, ale není to nic hrozného. Soustředím se na to, abych se před spaním zklidnila.“

„Dobře... Na co se díváš?“ zeptal se.

„Šestá řada, devátý díl. Bitva bastardů.“

Nechápavě se na mě podíval, a tak jsem obrátila notebook, aby viděl na obrazovku. Nějakému komparzistovi právě zarazili do krku meč a z krku, úst i očí mu vytékala krev. Scénické efekty byly nesmírně působivé.

„Co abys tímhle pro dnešek skončila?“ navrhl taťka. „Podle mě to není tak uklidňující, jak si myslíš. A dej mi vědět, kdybys něco potřebovala.“

„Děkuju. Nic nepotřebuju.“

„Prima. Dobrou noc.“

Jenže ta noc dobrá nebyla. Jakmile taťka odešel, najednou mi dělalo potíže znovu se ponořit do *Hry o trůny*, a ještě těžší bylo v klidu se uložit, poté co jsem vypnula notebook a zhasnula. Hlavou se mi honily neodbytné myšlenky na auto v moři a na to, že z něj nejspíš unikají petrochemikálie, které poškozují zdejší ekosystém. K nim se přidaly vtíravé myšlenky o tom, jak bylo strašné pokoušet se hovořit s těmi turisty a jak hrozně to dopadlo. Pokusila jsem se o krátké dechové cvičení, abych se znovu uklidnila, ale moc mi nepomohlo, a tak jsem dalších několik hodin strávila zíráním do tmavého stropu.

V důsledku toho jsem, když mi ráno v 6.20 zazvonil budík, neměla chuť na desetiminutové cvičení na trampolíně. To bylo pro den, který mě čekal, znepokojivé znamení. Nenáročná rozcvička tvoří nedílnou součást mé ranní rutiny a je to tak už čtyři roky. Je pro mě nezbytná, protože kromě obecné prospěšnosti pro zdraví taky uvolňuje endorfiny, které zmírňují úzkost, dodává mi energii a zlepšuje výkon mysli. Jenže dnes ráno jsem se musela do cvičení nutit a pak jsem necítila žádný nárůst energie ani duševních stimulů. Nedokázala jsem spočítat spánkový deficit,

protože jsem přesně nevěděla, kdy jsem usnula, ale pamatuji si, že jsem naposledy zkontrolovala telefon ve 3.13. Obvykle chodím spát před 23.20, takže jsem se v nejlepším případě musela potýkat se ztrátou tří hodin a padesáti tří minut, čili padesáti pěti procent spánku, který obvykle potřebuji. Vynahradila jsem to tím, že jsem vypila celý objem frenchpressu a na přípravu kávy jsem použila obzvlášť silná sumaterská zrna z ledničky.

Když jsme krátce potom s tatškou zastavili před vikářstvím, Bethany tam nebyla. Měla zpoždění. To je pro ni typické, ale já doufala, že by to dnes mohlo být jinak, když máme první den školy po letních prázdninách.

Tatka prohodil: „No, aspoň je důsledná.“

Tenhle „vtip“ opakuje často, když v autě čekáme na Bethany. Samozřejmě že ten vtip není legrační, ale mně se jeho opakování líbí. Navíc přesně vystihuje situaci. Bethany vždycky chodí pozdě, což znamená, že s tím dokážu počítat ve svých plánech. Kdyby občas přišla včas, zvládala bych to hůř.

Po chvíli čekání a pár zatroubeních jsem tatškovi řekla, že půjdu dovnitř. Když jsem zaklepala, otevřel mi reverend Collins a mávl na mě, ať vejdu do chodby.

„Řekla mi, že tu bude za dvě minuty,“ prohodil s výrazem, který jsem si vyložila jako pobavený úsměv. „Ale připouštím, že to tvrdila před třemi minutami. Znáš Bethany.“

„Ano. Znáám.“

„Už jsem skoro hotová,“ zavolala Bethany shora. „Přestaňte se na mě domlouvat!“

Reverend Collins se zachechtal a zvedl oči k nebi. „Jak se máš, Phoebe? Těšíš se na jedenáctý ročník?“

„Jsem unavená, ale jinak se mám dobře,“ odpověděla jsem. „Vypila jsem spoustu kávy.“

„No, první den zpátky ve škole je vždycky nejtěžší.“

„Často ano. Jak se daří vám a paní Collinsově?“

„Nemůžeme si stěžovat, Phoebe, nemůžeme si stěžovat.“

„To je skvělé.“

Následovala krátká odmlka, protože jsem nepočítala s tím, že budu muset hovořit s reverendem Collinsem, a došla mi témata k nezávazné konverzaci. Naštěstí se v tu chvíli na vrcholu schodiště objevila Bethany. Byl jasné, proč jí to tak dlouho trvalo. Blůzu měla na boku vyhrnutou, ale účes měla perfektní. Zapletla si vlasy do dvou holandských copů, kdy si rozčísneš vlasy na pěšinku a stáhneš je do dvou symetrických copů, které zaplétáš dozadu a přitom do nich přidáváš další prameny vlasů. Víím to, protože jsem potom Bethany vyzpovídala, a ještě jsem si vyhledala dodatečné podrobnosti na WikiHow. Uznávám, že to byl působivý umělecký výkon, ale není to ten druh věcí, na který jsem dost šikovná, abych ho zvládla sama. Já měla jako vždycky vlasy stažené do ohonu.

„Máš čtyři minuty zpoždění,“ připomenula jsem jí, když jsme vyšly z vikářství.

„Taky tě ráda vidím,“ odpověděla Bethany.

Nevšíkala jsem si její nelogické poznámky. „Nejspíš kvůli tomu účesu.“

„Děkuju,“ řekla. „Jsem ráda, že sis všimla.“

Bethany je společensky zdatná a dost inteligentní, proto mě překvapilo, že jí dočista unikl smysl toho, co jí říkám. Musela jsem vzít v úvahu možnost, že se i na ní podepsal nedostatek spánku. Neměla jsem však příležitost se jí na to zeptat, protože jakmile jsme se posadily dozadu do auta, taťka řekl: „Připravená na nové poleť, Beth?“

A Bethany odpověděla: „Ano, děkuju, pane B.“ A jejich rozhovor pokračoval bez přerušení další čtyři

minuty a třicet vteřin, dokud jsme nedojeli k BMW zabořenému u břehu.

Doufala jsem, že během noci zmizí jako nepříjemný sen, jenže pořád stálo uvíznuté pod nábřežím a blokovalo půl pobřežní cesty. Ustupující moře na něm zanechalo ošklivou patinu z písku, bahna a mořských řas na povrchu dveří.

„Jejda,“ řekla Bethany. „Další?“

Odložila jsem knihu, *Americké bohy*, na sedadlo mezi nás a začala jsem podrobně líčit události předchozího večera. Zdálo se, že to Bethany zajímá, ale nedostala jsem se daleko, protože mě taťka přerušil.

„Můžeme prosím vynechat klení?“

„Doslova cituju: *Do prdele, přestaň tak vyšilovat*. Tak to řekl.“

„Nemusíš ho citovat doslova,“ trval na svém taťka.

Podívala jsem se na Bethany, která se zakřenila a protočila panenky. Nejsem si jistá, co to gesto mělo znamenat, ale i tak jsem na okamžik pocítila příliš potěšení — jako kdybych byla součástí malého spiknutí.

„Ti dva rozhodně byli pár,“ řekla mi Bethany, jakmile jsem skončila se svým zkráceným líčením. „Ale neměla ses zmiňovat o věkovém rozdílu. Nedivím se, že z toho byla překerní situace.“

To byla užitečná zpětná vazba, ale dočista absurdní. Proč ti turisté brali jako urážku to, že jsem poukázala na něco, co je *jasné* — aspoň pro většinu lidí? Vztahy mezi partnery s velkým věkovým rozdílem navíc nejsou žádné tabu a ve společenství primátů jsou dokonce celkem běžné. Díky dokumentu o gorilách horských, který jsem viděla na *National Geographic*, jsem Bethany nastínila evoluční tlaky, které podporují toto uspořádání, kdy si samice vybírají starší druhy v závislosti na společenském postavení, přístupu

ke zdrojům a schopnosti zaopatřit početné potomstvo. Naopak samci si často vybírají mladší družky, u kterých je pravděpodobnější, že budou plodné.

„Prosím tě, řekni mi, že jsi je nepřiřovala ke gorilám horským. Neřekla jsi jim to rovnou do tváře?“

„Neměla jsem k tomu příležitost.“

„Aspoň že tak,“ poznamenala Bethany.

Když jsme vyjeli z pobřežní cesty a blížili se k hlavní silnici, minul nás odtahový vůz příjíždějící z protisměru, a já ten pohled velmi vítala.

Tatka nás vyložil u školy brzo kvůli přílivu, který se během rána opět zvedal, tudíž jsme s Bethany byly ve třídě jako první a zbývalo nám téměř čtyřicet pět minut volného času před kontrolou docházky. Nebylo to zdaleka ideální. Po litru kávy, kterou jsem vypila k snídani, jsem byla nervózní — „unavená, ale napružená“ — a zoufale jsem potřebovala něčím zabavit mozek. Naštěstí jsem se na tuhle možnost připravila. Navrhla jsem Bethany, jestli by mě nechtěla vyzkoušet ze slovíček na seznamu, který jsem si vytiskla včera odpoledne — „100 slov, která vypilují váš projev“, což se mi nepochybně bude hodit při psaní beletrie —, ale Bethany to odmítla. Prý by radši nedělala vůbec nic! Připadalo mi to jako divné rozhodnutí, ovšem nebyl to nejhorší výsledek, protože jsem tím pádem mohla trávit čas čtením bez obav, že mě bude rušit. Než jsem však stihla svůj plán uskutečnit, do třídy vešla paní Hollowayová s neznámým klukem. Byl vysoký a štíhlý, měl delší tmavé vlasy, pokožku bez vad a neskutečně bílé zuby. Vypadal, jako by ho uměle vypěstovali v laboratoři v rámci projektu zacíleného na vytvoření nejnovější příšerné chlapecké skupiny.

„Ahoj děvčata,“ spustila paní Hollowayová. „Tohle je William. Je tu tohle pololetí nový. Můžu vám ho

svěřit, ať se postaráte, aby sem bez problémů zapadl?“ Dívala se přitom na Bethany, tak jsem usoudila, že to možné číslo je ve skutečnosti jednotné a mě se ta žádost netýká. S tím rozhodnutím jsem stoprocentně souhlasila. Bethany si situaci mohla vzít na starost, zatímco já se do ní nebudu vměšovat, nakolik to jen bude zdvořilé.

Paní Hollowayová odešla a William se posadil do lavice před námi, nebo se tam spíš shrbil. Jeho držení těla mělo blíž k horizontálnímu než k vertikálnímu. Otočil se na židli napůl k nám a zlehka pokývl. „Čau.“

„Nápodobně,“ odpověděla Bethany. Protože někdy říká takové věci.

Já zvolila běžnější frázi a řekla jsem: „Ahoj William. Ráda tě poznávám.“

„Stačí Wille,“ odpověděl William. „Willa mám radši.“

Bethany pokrčila rameny. „Tak teda Wille.“

Rozhodla jsem se té poznámce dodat vtipný rozměr a dodala jsem: „Jak je ti milé, Wille.“

Will se zatvářil zmateně. Bethany si pohrávala s jedním ze svých copů a v obličeji se zdála být nezvykle rudá. Vzhledem k tomu, že nikdo nic neříkal, jsem usoudila, že se mi nabízí ideální chvíle k tomu, abych se vyhnula další komunikaci. Prohlásila jsem, pravdivě, že si potřebuji odskočit, a vyšla jsem ze třídy. Byl to chytrý tah, protože když jsem se vrátila, Bethany a Will se bavili o banalitách a já mohla vcelku nerušeně vklouznout zpátky do lavice.

Stihla jsem přečíst osm stran *Amerických bohů*, než se vyskytl další problém. Tím byla Jessica Chapmanová, která přišla do třídy a okamžitě si Bethany zabrala pro zdoluhavý rituál na počest jejich opětovného setkání, který zahrnoval vydatné objímání a pištění.

Naštěstí po mně nechtěly, abych se ho účastnila, jenže to znamenalo, že jsem zůstala o samotě s Willem, který vytáhl mobil a začal scrollovat. To pro mě představovalo dilema, protože používání mobilních zařízení ve třídě je bez výjimky zakázané. Za normálních okolností bych se nesnažila tento předpis vymáhat — zaprvé, sama nepatřím k jeho příznivcům, a zadruhé, protože předchozí zásahy v tomto směru nedopadly dobře. Toto ale nebyla běžná okolnost. Will tu byl první den, takže nejspíš ještě neměl čas se obeznámit se školním řádem, a tím pádem ho porušoval z neznalosti.

Má povinnost byla jasná. Dvakrát jsem si odkašlala, a když na to nereagoval, luskla jsem mu prsty pár centimetrů od ucha. Možná jsem tím sama trochu porušila pravidla společenského chování, ale nechtěla jsem před Bethany a Jessicou ztropit zbytečně scénu.

Will se podíval na moje prsty. Pak se mi podíval do tváře.

„Ve třídě máme mobily zakázané,“ vysvětlila jsem. „Doporučovala bych ti, aby sis přečetl *Příručku pro studenty Thorton Parku*. Najdeš ji jako PDF na webu školy.“

Jeho reakce mě překvapila. Po chvíli ticha se dal do smíchu. Pochopitelně jsem se k němu nepřipojila, protože jsem nechápala, co mu připadá legrační, a také se nesměji proto, že se to ode mě při společenských interakcích očekává — jinými slovy: nepředstírám smích, abych utvrzovala skupinové vazby. Směji se, jen když mi něco připadá legrační.

Will se přestal smát a věnoval mi pohled, který jsem si nedokázala vyložit. „A sakra. To myslíš vážně?“

Potvrdila jsem, že ano.

„Dík za radu,“ řekl Will, „ale myslím, že to risknu.“

A vrátil se k tomu, co dělal na mobilu. Prostě jen tak!

Taťka mi často říká, že lidi moc rychle odsuzují, jenže v tomhle případě mi připadalo, že jsem v právu. Došla jsem k závěru, že se mi Will nezamlouvá a v budoucnu se budu komunikaci s ním vyhýbat.

Biologie

Můžu ti přesně říct, který den jsem přestala mít ráda školu. Došlo k tomu před čtyřmi lety a sedmnácti dny v sedmém ročníku po incidentu na hodině biologie. Už předtím jsem byla trochu na vážkách. Moc ráda jsem se učila, jenže jsem se těžce szívala s rozsáhlejším ekosystémem druhého stupně. Přechod z malé školy do velké mě děsil, protože jsem se v tak krátkém časovém rozmezí musela seznámit s tolika novými lidmi. Cítila jsem se v bezpečí, jen když jsem měla nablízku Bethany a mohla jsem od ní odpozorovávat společenské signály a lidé mě svým způsobem automaticky přijímali jako její kamarádku. Ne že by starší žáci byli úmyslně nepříjemní, nebo dokonce nepřátelští. Spíš šlo o to, že jsem si čím dál víc uvědomovala svou „svéráznost“ — a všechny ohledy, ve kterých jsem vyčnívala z davu.

Přesto jsem vždycky věřila, že tu situaci můžu zvládnout. Že když se vynasnažím porozumět všem tajným kódům a pravidlům školního dvora, dokážu se přizpůsobit a zapadnout. Nikdy bych nemohla být oblíbená konvenčním způsobem jako Bethany, a ani jsem o to nestála, ale i tak jsem doufala, že si pro sebe zaberu místo někde na periferii školního života, stejně nenápadně jako svijonožec přichycený na bříše velryby.

Incident v biologii představoval zlomový bod — věc, která tyto aspirace smetla. Mami, budeš jediný člověk, kterému jsem tu příhodu vyprávěla, i když na ni často myslím. Byla neskutečně ponižující.

Ten den začal jako běžný školní den, až na to, že mě celé ráno trápily mírné bolesti břicha — skutečnost, kterou jsem do té doby připisovala obzvlášť trpkému grepu, který jsem měla k snídani. Až když jsem na konci ranní přestávky šla na záchod, všimla jsem si, že jsem si zakrvácela kalhotky.

V tu chvíli mě to nijak nevyděsilo. S taškou jste mě na pubertu dobře připravovali už odmalička, a jakmile jsem pochopila problém, který mě to ráno postihl, okamžitě jsem se zaměřila na praktickou stránku věci. Byla to má první perioda, proto jsem s sebou neměla žádné vložky. Jasným řešením by bylo okamžitě zajít za školní zdravotnicí, jenomže jsem si uvědomovala, že bych přišla pozdě na hodinu. Dorazila bych se zpožděním a musela bych přede všemi vysvětlit důvod, čemuž jsem se chtěla, pokud možno, vyhnout. Bethany se do třídy vrátila přede mnou a už si sedala do lavice, takže jsem ji nemohla požádat o pomoc.

Tlačil mě čas, proto jsem usoudila, že nejlepším řešením bude použít jako provizorní vložku velký kus toaletního papíru. Připadalo mi, že krvácím mírně, a o polední přestávce bych mohla zajít za zdravotnicí a vyřešit situaci odpovídajícím způsobem.

Jakmile začala hodina, došlo mi, že můj plán nebyl nejlepší. Moje hypersenzitivita zapříčinila, že jsem si naléhavě uvědomovala nezvyklý pocit, že mám v kalhotkách kus toaletního papíru, a byla jsem si jistá, že se posunul, buď cestou do laboratoře, nebo když jsem se posadila. Začala mě zneklidňovat možnost, že by mi krev mohla prosáknout uniformou. Netušila jsem, jak moc je to pravděpodobné, ale jakmile mě to napadlo, nedokázala jsem tu představu zahnat. Ten scénář mi neustále kroužil v hlavě jako vzduch v nevětrané místnosti, zatuchlý a dusivý.

Myslím, že jsem přečkala asi patnáct minut hodiny, než jsem se rozhodla, že už to dál nesnesu. Pan Jameson, náš učitel biologie, právě ukazoval test na glukózu pomocí sušené meruňky a Benediktova činidla, ale já se nedokázala soustředit na jediné slovo z toho, co říkal. Snažila jsem se zklidnit tak, že jsem počítala nádechy a výdechy, jenže o to víc jsem vnímala, jak rychle a uštvane jsem začala dýchat a jak rychle mi buší srdce. V ten okamžik mi připadalo, že můžu zažít menší ztrapnění, když se omluvím, že musím odejít ze třídy, nebo riskovat velké ztrapnění, když si *opravdu* zakrvácím oblečení. Tedy pokud bych se předtím nezhroutila nebo nedostala panický záchvat se vším všudy.

V tu chvíli jsem vážně věřila, že to bude trapné jenom trochu. Koneckonců spolužáci se čas od času omlouvali, že musejí odejít ze třídy, buď ze zdravotních důvodů, nebo proto, že je k tomu přinutily přirozené tělesné pochody. Nechápala jsem, proč by tento případ měl být v něčem jiný, a znala jsem správný postup, jímž jsem se musela řídit: zvednout ruku, požádat o dovolení, uvést důvod.

Zvedla jsem ruku a pan Jameson si mě hned všiml. „Ano, Phoebe. Chceš se na něco zeptat?“

Přikývla jsem. „Mohla bych prosím jít za zdravotnicí? Mám menstruaci.“

Ostatní se okamžitě začali chichotat, pak si začali šeptat a znovu se rozchichotali. Sem tam někdo vydal znechucený zvuk. Za chvíli už se smáli všichni. Všichni kromě pana Jamesona, který byl rudý, rozčilený a okřikoval třídu, ať se všichni uklidní, a Bethany, která zabořila obličej do dlaní. Později mi řekla, že jsem to neměla podrobně vysvětlovat. Měla jsem to podat vyhybavě a říct, že se necítím dobře. Vlastně jsem prý nemusela říkat ani to. Žádný učitel nebude

zpovídat dvanáctiletou holku, která zničehonic potřebuje jít za zdravotnicí. Jenže mně vyhýbavé řeči nejdou.

Předtím než se pan Jameson stal učitelem, sloužil v armádě. Velel oddílům v Afghánistánu a Iráku a za normálních okolností mu nedělá problém udržet ve třídě pořádek. Ovšem v tomto případě musel zabušit pěstí do stolu. „TICHO!“

To okamžitě zabralo, ale upřímně řečeno, situaci to nijak nevylepšilo. V laboratoři se rozhostilo znepokojivé ticho.

„Phoebe, můžeš jít. Chceš, aby tě Bethany doprovodila?“

Podívala jsem se na Bethany, která už nevěsila hlavu. Pousmála se na mě a já to vzala jako signál, že je mi ochotná pomoci, kdybych chtěla. Jenomže jsem se cítila příliš trapně na to, abych v ten okamžik dokázala promluvit, dokonce i na Bethany. Potřebovala jsem být chvíli sama, abych si přebrala svou chybu a odvrátila naprosté zhroucení.

Proto jsem jen zavrtěla hlavou, vzala si batoh a odešla. Každý z těch pohybů mi připadal skrz naskrz podivný. Skoro jako kdybych se pozorovala zvenku ve zpomaleném filmu. Nevím, kdy jsem se dala do pláče, ale nejspíš se to muselo stát potom, co jsem vyšla ze třídy, jinak by pan Jameson zaručeně poslal Bethany se mnou. Před ošetřovnou mi chvíli trvalo, než jsem se sebrala, ovšem asi jsem v tom nebyla tak úspěšná, protože se mě zdravotnice pokusila obejmout, jakmile jsem jí vysvětlila situaci, a jak jsem se před ní snažila uhnout, vrazila jsem do kartotéky. Přiměla mě, abych se posadila, přinesla mi sklenici studené vody a řekla mi, že mě omluví ze zbytku hodiny. To bylo dobře, protože jsem díky tomu měla čas zajít na ubytovnu a převléknout si kalhotky.

Později ráno po mně na chodbě někdo hodil tampon. Praštil mě do týla a já nadskočila a vyjekla. Tampon spadl s tlumeným plácnutím na podlahu. Zpoza skříněk jsem zaslechla hihňání, ale rozhodla jsem se, že nebudu pátrat po viníkovi. Nechtěla jsem vědět, kdo to byl, a nechtěla jsem ten incident hlásit. Jediné, co jsem chtěla, bylo na to zapomenout.

O polední přestávce jsem byla ještě rozrušená a měla jsem v plánu strávit celou hodinu stranou od všech ostatních. Chtěla jsem si číst nebo hrát šachy proti telefonu (za předpokladu, že bych se na jedno nebo na druhé zvládla soustředit). Mou prioritou ale hlavně bylo držet se mimo jídelnu, kde bych zaručeně mohla očekávat další popichování. U okýnka jsem si koupila sendvič a sedla jsem si do trávy na vzdálené straně hřiště, kde jsem se mohla částečně schovat za mohutný platan. Předpokládám, že mě Bethany musela zahlédnout, když jsem odcházela, a vydala se za mnou, protože se za pár minut objevila a posadila se vedle mě.

„Říkala jsem si, že by se ti hodila společnost,“ řekla.
 „Děkuju. Jestli ti to nepřipadá moc trapné. Víím, že se mi lidi pořád smějí.“

Má slova nejspíš vyzněla sarkasticky, i když jsem je tak nezamýšlela. Bethany se na okamžik zatvářila maličko dotčeně, ale potom rázně pokrčila rameny. „To je jejich problém, ne?“ Položila mi ruku kolem ramen. Trochu mě to uvedlo do rozpaků, ale přesto jsem jí byla vděčná. Chápala jsem, že se mě nesnaží jen utěšit. Co nejpáději mi dávala najevo, že jí nepřipadá trapné být tu se mnou. „Jak se cítíš?“ zeptala se.

„Nebylo to nejhorší ráno, co jsem zažila,“ řekla jsem jí, „ale pořád je to hodně špatné.“

„Mrzí mě, že jsem ti víc nepomohla. Teda ve třídě. Jenom...“ Ať chtěla říct cokoli, vypadalo to, že si to rozmyslela. „Vlastně žádný, jenom“. Nebylo dobrý, že jsem nic neřekla, když se všichni smáli. “

„Nevím, co jsi ještě mohla udělat.“

„Mohla jsem něco říct. Měla jsem něco říct.“

Pokrčila jsem rameny. „To nic. V takových situacích je to těžké. Já to chápu.“

„Potřebuješ teď něco?“ zeptala se Bethany. „Co můžu udělat, abych ti pomohla?“

Na chvíli jsem se nad tím zamyslela. „Nechci, abys o tom říkala své mámě, až tě vyzvedne. Byla bych radši, kdyby o tom nikdo další nevěděl.“

„Jsi si jistá? Máma by se o tebe taky chtěla postarat. To přece víš.“

„Radši bych na to prostě zapomněla,“ řekla jsem a přitom jsem se obávala, že to je ve skutečnosti nemožné. Už teď mi dělalo potíže nepřehrávat si v duchu události dnešního rána pořád dokola. Bylo to jako škrábat ránu.

Bethany se na chvíli odmlčela a pak přikývla. „Jestli to tak chceš. Ale co tvůj táta? Tomu to povíš?“

„Pochybuju, že je kvalifikovaný, aby řešil něco takového. Navíc by z toho byl smutný.“

„Z čeho? Jakože kdyby věděl, že ty jsi smutná?“

„Ano. Nechci, aby si o mě dělal starosti. Jenom mu řeknu, ať na nákupní seznam připíše vložky, jako kdyby se nic zvláštního nedělo.“

Bethany se na mě pousmála a stiskla mi rameno.

„Mohla bys mi povědět, co jsem měla říct?“ zeptala jsem se jí. „Ráda bych věděla, co přesně jsem zvrtila.“

A tak mi Bethany vylíčila několik způsobů, jak jsem tu situaci mohla řešit jinak. Asi to bylo užitečné v praktickém smyslu, přesto jsem se potom necítila lépe. Když už, tak jsem si pak o to víc uvědomovala

své hranice, svou neschopnost porozumět základním pravidlům, kterými se třída řídila, tedy těm nepsaným. Aspoň dokud nebylo příliš pozdě.

Když jsem odpoledne přišla domů, vypustila jsem Gladys do zahrady a potom jsem ji pár minut objímala na trávniku. Utěšilo mě to, jenže ne dost. Proto jsem šla k sobě do pokoje a pokusila jsem se pro útěchu číst některé z prvních fantasy knížek, které jsi mi dala, jako *Hobit* a *Letopisy Narnie*. Když jsem se na ně nedokázala soustředit, obrátila jsem pozornost k části knihovničky se svépomocnými příručkami, kde jsem našla první dopis, který jsi mi napsala, když mi bylo pět. Za všechny ty roky jsem ho přečetla tolikrát, že už ho znám zpaměti, ale stále ho sem tam ráda držím v rukách, když potřebuji cítit, že jsem ti nablízku.

Milá Phoebe,

tohle je velice důležitá informace, protože se týká jen a jen Tebe! Tatínek a já doufáme, že si tenhle dopis přečteš a pak ho bezpečně uschováš, aby sis ho mohla přečíst znovu, kdykoli budeš potřebovat.

Jak víš, každý člověk je jiný. Každý má něco, v čem je dobrý, i něco, co mu tolik nejde. Ne každému se líbí stejné věci jako všem ostatním. Každý má z něčeho strach, ovšem ne každý se bojí stejných věcí.

Phoebe, jednou z Tvých odlišností je to, že máš něco, čemu se říká PAS, což znamená porucha autistického spektra. Možná jsi taky zaslechla, že ji lidé nazývají prostě jen autismus, nebo dokonce asperger, čili Aspergerův syndrom. Ve skutečnosti označují stejnou věc, tak jí budeme jednoduše říkat PAS. Je to trochu, jako když má maminka chronický únavový syndrom, ale z PAS se Ti nedělá

zle. Mění způsob, jakým funguje Tvůj mozek. Doufám, že Ti pomůže, když se o tom něco málo dozvíš. (A že Ti to bude připadat zajímavé!)

PAS je důvod, proč jsou pro Tebe některé věci obtížnější než pro ostatní. Také je to důvod, proč se někdy nerada díváš na lidi, zvláště když jim máš hledět do očí, a proč Ti někdy připadá těžké mluvit s lidmi a chápat, co říkají. PAS znamená, že máš občas potíže s rovnováhou (jako když musíš zaklonit hlavu při mytí vlasů), ale také je to důvod, proč se Ti tolik líbí, když se točíš dokola a když se houpáš. A je to důvod, proč máš některé naprosto úžasné schopnosti, jako to, že umíš tak dobře číst a geniálně si pamatuješ věci.

Tohle nejsou jediné věci, v kterých jsi dobrá, ani všechny, které Ti přijdou obtížné. Není možné o někom napsat všechny do poslední. Ale doufám, že získáš představu, proč Ti tak některé věci připadají.

Nejdůležitější je mít na paměti, že PAS není dobrý, nebo špatný, správný, nebo nesprávný. Je prostě jen Tvou součástí a další věcí, která utváří Tvou osobnost. Pro maminku a tatínka jsi nejbáječnější dcera na světě. Možná se Ti nebude vždycky zamlouvat, že máš žádat druhé o pomoc, ale máme Tě moc rádi a vždycky tu pro Tebe budeme, kdybys cokoli potřebovala. Takže prosím, nikdy se neboj za námi přijít s jakýmkoli problémy nebo otázkami, a pokud jsem v tomhle dopise zmínila něco, o čem by ses chtěla dozvědět víc nebo čemu nerozumíš, tak se nás zeptej i na to!

Z celého srdce, teď a navždycky
mamka

V minulosti mě čtení maminčina dopisu vždycky utěšilo, jenže dnes ne. Protože mi něco došlo. Že bych

mohla donekonečna žádat tatku a Bethany o rady. Mohla bych přečíst bezpočet knih o společenských pravidlech a správném chování. Mohla bych přečíst všechny knížky o osobním rozvoji, které kdy kdo napsal. A pořád by existovaly věci, které nebudu chápat. I kdybych se učila sebevíc a snažila se opravit sebevíc chyb, vždycky by se našlo něco dalšího, jakési všeobecné očekávání, které je pro většinu lidí samozřejmé, ale pro mě by to bylo něco cizího.

Dlouho jsem tyto úvahy zpracovávala a nakonec jsem se s tou skutečností do jisté míry váhavě smířila. Vydávat se za „normální“ a zapadnout pro mě nebyly realistické cíle chování, ať teď, nebo v minulosti. Logickou odpovědí bylo přizpůsobit tomu své ambice a nemířit nijak vysoko. Prvním krokem bylo omezit se na nejzákladnější rutinní společenské kontakty, kterým se nedalo vyhnout a které představovaly nejmenší riziko, že se dopustím závažné chyby. Pochoptelně jsem za žádnou cenu nesměla mluvit s velkými skupinami lidí nebo promlouvat ve třídě, protože nebezpečí, že se přede všemi ztrapním, převyšovalo případné výhody — dokonce i opravdu podstatnou výhodu, že se dozvím něco dalšího o zajímavém tématu. Pokud jsem potřebovala probrat látku s učitelem, mohla jsem to udělat před hodinou, nebo po ní.

Když jsem přijala pár praktických rozhodnutí, cítila jsem se o něco lépe, ovšem pořád jsem si byla jistá, že si ze mě v příštích dnech, možná týdnech, budou ostatní utahovat. Doufala jsem ale, že je to časem přejde. I když na to nezapomenou, zdálo se mi nepravděpodobné, že by na mě ještě za rok házeli hygienické potřeby.

Říkala jsem si, že pokud jde o rozsáhlejší následky, které by mé odtržení od společnosti mohlo mít, budou značně omezené. Upřímně řečeno, Bethany